

Κάποια αδελφή έλεγε κάποτε θλιμμένη στο στάρετς Ζωσιμά

/0

Κάποια αδελφή έλεγε κάποτε θλιμμένη στο

στάρετς Ζωσιμά:

-Τι να κάνω, γέροντα, που νικιέμαι από τη γλώσσα μου και φλυαρώ και ματαιολογώ; Στεναχωριέμαι πολύ γι' αυτό και παίρνω κάθε τόσο απόφαση να διορθωθώ, αλλά πάλι πέφτω.

-Να θυμάσαι ότι, όπως είπε ο Κύριος, για κάθε περιττό μας λόγο θα μας ζητηθεί ευθύνη την ημέρα της Κρίσεως.

Κατάφυγε στη βοήθειά Του. Και όποτε αμαρτάνεις να μετανοείς.

Χίλιες φορές έπεσες;

Χίλιες να μετανοήσεις.

- Κάποιες φορές λέω κάτι χρήσιμο ή ψυχωφελές. Ενώ όμως αρχίζω με πνευματικούς λόγους, σε λίγο, χωρίς να το καταλάβω, ξεγλιστράω στην αργολογία ή την κατάκριση ή την περιέργεια ή τον κομπασμό...

Μετά από όλα αυτά με κυριεύει κατάθλιψη και αθυμία. Τι να κάνω; Δεν μπορώ να διορθωθώ...

- Για να μάθεις να μιλάς καλά και προσεκτικά, πρέπει πρώτα να μάθεις να

σωπαίνεις, τη συμβούλεψε ο γέροντας. Όσο θερμό κι αν είναι το κελί μας, αν ανοίγουμε συχνά τα παράθυρα θα παγώσει. Κι αν ανοίγουμε κάθε τόσο ένα μπουκάλι με άρωμα, σύντομα θα εξατμιστεί. [\(περισσότερα...\)](#)